

Střetnutí

Po cestě domů jsem se několikrát probral. Otec kráčel pevným krokem bez ohledu na moji váhu, kterou musel nést. Pokaždé, když jsem otevřel oči, všiml jsem si, že nebe zase o něco ztmavlo. Tmu přerušovaly jen náhlé proudy světla, když jsme procházeli pod některou z městských dmuchavkových lamp.

„Jedna z těch věcí určitě vyletí do vzduchu, jestli nebudeš držet tu svoji vůli pod pokličkou,“ poznamenala Ferius Parfax kráčející vedle mě. S sebou vedla strakatého černošedého koně.

„Ty pochybuješ o sebeovládání mého otce?“ vyjela na ni Shalla rozhořčeně.

Otec pronesl jediné slovo – „*dzero*“ – a Shalla v rozpacích upřela zrak na pískovcový chodník pod našima nohama.

Ferius se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Co je na tom k smíchu?“ zajímal jsem se.

„Že vaše řeč má tolik kouzelných slov. Koho by napadlo, že pro ‚dceru‘ máte stejné slovo jako pro ‚ticho‘?“

Ucítil jsem, jak se otcovy paže pod mými zády a nohama napjaly. „Moc vtipné. Ty budeš nejspíš něco jako

potulná bavička. Mám ti za tvé představení nabídnout pár mincí?“

Můj otec považoval herce a trubadúry za ještě podřadnější než písečné blechy.

„Ó, děkuju ti, velký Ke’heopsi,“ odvětila Ferius, která buď nepochopila jeho sarkasmus, nebo jí to bylo jedno. „Ale ne, já jsem spíš něco jako kartografka.“

„Ty kreslíš mapy?“ Ohlédl jsem se na její sedlové brašny v očekávání, že naleznu něco na způsob dlouhých dřevěných válců, které chránily matčiny vzácné seznamy a tabulky. „Kde je máš?“

Ferius si poklepala na jednu z předních kapes u své vesty. „Právě tady.“

Nebylo možné, aby přechovávala důležité mapy v kapse. Už jsem na to chtěl upozornit, když jsem si všiml, že domy po obou stranách ulice jsou čím dál tím ošumělejší. Úhledné dvoupatrové a třípatrové domy z bílého vápence i mramorové svatyně, které jsme míjeli na Cestě předků, zmizely. Místo nich tu byly nízké domečky z nahrubo ohoblovaných trámů nebo nevyleštěných pískovcových kvádrů. Fasády neměly bronzové nebo stříbřité okraje typické pro jan’tepské domy, ani na nich nebyly žádné sochy nebo jiné ozdoby, až na pár oprýskaných vývěsních štítů nad dveřmi obchodů. Ulice byly chabě osvětlené mihotavým blikáním světských olejových lamp, jež unikalo ven skrz dřevěné laťky v nestejně velkých oknech.

„Proč jdeme přes sha’tepské slumy?“ zeptal jsem se otce. „Cestou předků je to rychlejší.“

„Tahle cesta je... klidnější.“